

Csontos Márta

Túlvilági elégia

A temetés után
a pokol első napja
még verőfényes.
(Weöres Sándor)

A dolgok árnyéka alatt fekszem,
mint akit élve eltemettek, s megfosztottak
minden ragyogástól, mint akinek leszakadt
a karja, mielőtt ölelésre tárta, mint akinek
szirmok nélküli virágszárak kígyót fontak a hajába.

Valaki fölém helyezte a csend koszorúját, s
mikor az idő elrothadt, engem is kidobott a
megbarnult levelek között, s az ajkamról lecsorduló
szavak törmelékét ocsúnak nézte a sötétben.
Azt akarta, hogy eltévedjek a Semmi-rengetegben,
hogy sziluettem csak egy fejfa legyen, ami örökre
tulajdonomban maradhat, hogy érezzem a
birtoklás örömét.

Most ott vagyok a túlsó parton, szárnysegetten,
de hiába turkálók az ürességben, nincs anyag, amiből
kijávíthatnám szárnyam, délre húztak az angyalok is,
egyedül maradtam a halandóság birodalmában.